

[Sigsgaard.]

situation vel også være blevet helt klar for regeringen. Cambodia har nu udsigt til at blive lige så ødelagt og skamferet som Vietnam. Jeg finder, at tinget ikke kan tage på sommerferie uden at tage klar stilling til det, der er sket og fortsat er under udvikling, og jeg skal derfor slutte med at stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget fordømmer den amerikansk-sydvietnamesiske invasion i Cambodia, fortsætter tinget behandlingen af den foreliggende sag på dagsordenen.“

Første næstformand (Kaj Andresen): Der er nu stillet følgende forslag til motiveret dagsorden: (se ovenfor) Jeg skal lade dette forslag indgå i forhandlingen.

Hanne Reintoft: Lovgivningsmæssigt har det været en hård vinter for den arbejdende befolkning, og det har været en svag folketingssamling for den store del af oppositionen, der virkelig skulle have haft mulighed for at forhindre overgrebene mod lønmodtagerne. Det har også været en vinter, hvor regeringen og dens partier har vist to ting. Først ganske rigtigt, at regeringen ikke har formået at klare landets økonomiske problemer og finde de veje, der havde muliggjort en naturlig økonomisk udvikling, og dernæst — og derfor er jeg på ingen måde tilbøjelig til at følge med i det kor, der bare snakker om fiasko og udygtighed — har man vist en enestående vilje til hensynsløst og uden tanke for dem, det går ud over, at føre politik for den besiddende klasse til skade for lønmodtagerne. Det triste ved socialdemokratiet og socialistisk folkepartis opposition har været, at der ikke så meget har været talt om en anden politik, men blot om en anden måde at administrere på. Jeg tror, det var den socialdemokratiske hr. Grünbaum, der talte om, at det nok havde været klogt at bruge mere psykologiske metoder.

Da vinteren afslørede reallønsudhulingen, var regeringens svar en absolut nægtelse af at gøre noget for at imødegå det, og de parlamentariske initiativer, der blev taget, var ikke egnede til virkelig at rette op på skævheden. Vi fik vinterens strejker, og det er værd at notere sig, at disse strejkekampe

trods regeringens trusler om arbejdsledighed, trods arbejdsret og LO-formaninger, virkelig har givet lønforbedringer — selvfølgelig også af langt større format end det, der af socialdemokratiet var foreslået i det såkaldte 21 mands udvalg. Lad mig dertil føje, at man måske selv skal høre til de lidt bedre stillede her i samfundet, når man så flot tør kaste de for de lavtlønnede indhøstede resultater bort over skulderen.

Regeringens svar udeblev heller ikke. Nu skulle der føres indkomstpøolitik, og som før sagt er indkomstpøolitik en farlig betegnelse. Den dækker ikke over en økonomisk fremgangsmåde, der anvendes til at skaffe større lighed i samfundet; desværre hæftes ordet ofte sammen med den socialdemokratiske debat om det ulige samfund og muligheden for at gøre det mere lige på det beståendes vilkår. Indkomstpøolitik er simpelt hen statsmagtens overgreb mod lønmodtagerne, hvorved dele af den løn, de har eller regner med at få eller at kunne tilkæmpe sig, beslaglægges til fordel for erhvervslivet. Af og til pyntes der på det — for at man kan bruge påstanden om, at det er social udligningspøolitik — med forskellige som regel særdeles beskedne kompensationer, i dette tilfælde så beskedent som et ekstra børnetilskud på 76 kr. om året, et fuldstændig latterligt tal, når man ved, hvad bare momsens vil tage af en families budget.

Det er, synes jeg, meget alvorligt, at både socialdemokratiet og på sin vis også socialistisk folkeparti accepterer begrebet indkomstpøolitik og både ved den ene og den anden lejlighed giver udtryk for, at de er villige til at føre en sådan politik. Desværre har vi set selv LO-formanden antyde, at han under en anden regering vil være villig til det. Nu kan man her gøre regning uden vært, for efterhånden som indkomstpøolitikken viser sit sande ansigt, bliver det sværere og sværere at få fagbevægelsen med til den, og vi skal i hvert tilfælde med den energi, vi har — og den er ikke så ringe — gøre vores til, at man ude på arbejdspladserne bliver klar over, hvad det ord egentlig indebærer, så der bliver stærkest mulig modstand mod dette begreb.

Det var hverken beslaglæggelse af dyrtidsportioner, momsforhøjelse eller milliongaver til arbejdsgiverne, der var brug for, men en politik, der standsede den forkerte øko-